

Σχ. Μανώλης
(Απρ. 1968)

1. Το προοίμιο του συντάγματος βραβείον "έν δυνάμει" μέσα σε κάθε του διατάξη και πρέπει να έχει έμπνεύσει τον κάθε του θεσμό και να οδηγεί στην έρμηνεα τα της κάθε θεσμικής διατάξεως. Κατά συνέπεια βλο το σύνταγμα, κι'ή έρμηνεία του, και το περιεχόμενον, κι'ή έρμηνεία, κι'ή έφαρμογή του, πρέπει να κατορθώσουνε τις άρχες του "έλληνοχριστιανικού πολιτισμού" και τις "φιλελευθέρους δημοκρατικές παραδόσεις" του έλληνοκοσ λαού και να τείνουνε προς την "ένδυστα του έθνους και του κράτους".

2. Οι "άρχές του έλληνοχριστιανικού πολιτισμού" είναι ρωμαίο έπίνοημα των τελευταίων χρόνων, άρχουσας δε να μπαίνουνε, καθώς κι'ή έκκληση της 'Αγίας Τριάδος, μέσα σε συνταγματικά κάλαμα, με την έμφανση και την έκδραση του πολιτειολόγου με το πατριαρχικό έπίνοημα. Δέν υπέρχουν'άρχές έλληνοχριστιανικές, γιατί οι κομμηθευτές του έλλητισμού, που είναι συνώνυμος με τον οθμανισμό, και του χριστιανισμού, που είναι ό,τι αντίθετο με τον οθμανισμό, είναι έσοβητατες. "Όλη ή πρόση είναι λόγος χωρίς νόημα και χωρίς έξελ".

3. Φιλελευθέρους έπιθυμίες κι'όχι παραδόσεις έχει ο έλληνικός λαός. Η ιστορική πορεία του έλληνικού λαού ως κράτους είναι σηματοδωμένη απ'την αυταρχική κυβέρνηση κάθε βασιλέων, κάθε στρατηγών και συνταγματάρχων, με πολύ λίγα φωτεινά διαλείμματα. Ηίς γενεάς τέρη δλοκληρης την πολιτική ζωή τή χαρακτηρίζει, γενικά, ή άνοιχτή ή κλειστή ή αυταρχική.

4. Η τάση προς την "ένδυστα του έθνους και του κράτους" είναι, στην πιο έδω σημασία της, πρόβλε και κουβήλωση ο έόλος ο πολιτειολόγος απ'την έμεση έπαφή του με τον τόπο και με το σύνταγμα της βόνης. Καίτοι έκφράζει τον καημό και τη λαχτάρα της ένδικης και κρατικής ένδυστης μπροστά σε οκληρότατο φαινόμενο του χωρισμού του πληού Ρέιχ σε δύο ένέσφονιζόμενα κομμάτια. Καί δέν έκφράζει μονάχ'αυτός τον καημό και τη λαχτάρα. "Τότερ'έως δεκαπέντε χρόνια ναποιοτικής τυραννίας άμωρσησάν, εκεί άναγκάται την κατδραση της άνορόπτης έξιοπρέκειας, - άρθρο 4 παρ. 1-, την άρχή της έλευτερίας στην άνάπτυξη της προσωπικότητας, που έχει έριο την προσωπικότητα του πληού - 2 παρ. 2, από άβλιστα είναι χριστιανικής καταγωγής, άπο χριστιανό, με πολιτική προβλη της χριστιανισμένης τους, το συνδέσανε - και ίδρύσαν'έγγωση έναντιο κάθε μορφής άσκησης πολιτικών δικαιωμάτων που σε έχει σκοπό να πολεμήσει τη συνταγματική, φιλελευθέρη και δημοκρατική, τάξη - άρθρο 10-". "Όταν κανείς κινεί τέτια έλλαγή πορείας, είναι λογικό να παίρνει τέτιες βαθείες άναποές.

5. Τι "ήμιν και αυτοίς"; Έχουμ'έμετε καμμία πρόβλημα χωρισμού του κράτους μας; Ξυνοσθε άπο λήθαργο τυραννίας, ή τέρη μπαίνουμ; ή έξακολουθούμε να'ραδιόζουμε λέξεις άπο έντυγραφή και ή μόνη λέξη που έχει κάποια μυστικοπάθη σημασία είναι ή "ένδυστα", που ένουνείδυστα για τους συνδέχτες του σφέδιου έχει τη σημασία είτε της ένποποίησης έθνους και κράτους, που άνομίζεται φασισμός, είτε της ένποποίησης βλο του λαού, δηλαδή της προδιογραμμένης πολιτικής πορείας, με το πρόσωπο στραμμένο ίσια μπροστά προς τη έκεί που σε ήρσει ο έννοιοιτής, δηλαδή του έλληος μορφής δλοκληρωτισμού;

6. Άν αβτή τή σημασία έχει τό προοίμιο, τό σχέδιο έχει όρσει τό όργανο τής ένοποίησης καί τό πρόβλεπε μέ τίς χρειάζομενες έξουσίες Συνταγματικές οοριστήκανε νά όδοουνε καινοόργια μοιρφή στην πολιτεία, στρατιωτικό είναι τό ένα όργανο. Δικαστές, άπομαχούς, έξεργούς καί φυλάκες, βλανε νά καταρτίσουνε τό σχέδιο, δικαστικό τό δεύτερο όργανο.

7. Τό όνομα τών δικαστών είναι αδύναρχο, ή καί αυτόνομο, όνομα μέσα στην πολιτεία καί σήφιστηκε κάθε έχνος πολιτικής εθεθής άπ' τήν κατήριση καί τή λειτουργία του.

Όλα τό δικαστικά άξίωματα άπονέμονται άπ' τους έδίους τους δικαστές, βλοι οι δικαστές γίναν' όργανα, όχι τής πολιτείας που τήν άποτελεί ό λαός καί τήν εκπροσωπεί ή κυβέρνηση του, καί του έδίου του όνοματος, που έλλεγει μονόχο του τήν ήγεσία του καί άσπεδινεί μονόχο στον έαυτό του.

Τό πρώτο δικαστήριο τής χώρας, τό Συνταγματικό δικαστήριο, άποτελεται "κατά τήν πρώτην έξαρμογήν" άπό συμβούλους τής "πικρατείας, άροπαγίτες καί νομομαθείς, που βλοι τους έλλεγονται άπ' τό έδιο τό Συμβολιο τής "πικρατείας κι' άπ' τόν "Άρειο Πάγο. Κατά τήν πρώτη έξαρμογή, διορίζονται μετά "σήμενον γώμην" τού όνοματος, στο όνοστο άναχωρίζεται έτσι ή έξουσία νά όσει τό χείρα τής κυβέρνησης.

Οι συμβούλοι τής "πικρατείας διορίζονται "μετά σήμενον γώμην" τού όνοματος, οι άροπαγίτες "μετ' άποφασιν τού "Άνωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου" - καί γιατί, άραγε, αβτή ή διαφορά, "σήμενος γώμην" έδω, "άποφασίς" έκει;

Οι δικαστές τοποθετούνται, μετατίθενται, άποσπώνται, προγονται "μετ' άποφασιν" τού "Άνωτάτου Δικαστικού Συμβουλίου.

Καί ή κορφή τής κυριαρχίας άροφ γίναν' έόβριοι κι' άμετακίνητοι βλοι οι δικαστές, άκόμα καί τού Συνταγματικού δικαστηρίου, οι έόσεις τών προέδρων τους καί τού ελεγγαία τού "Άρειου Πάγου γίνονται άντικείμενο "προαγωγής", κι' αβτή τήν προαγωγή τήν' έξεργεί ή κυβέρνηση καί "μετά σήμενον γώμην" τού έδίου τού Συνταγματικού δικαστηρίου για τό δικό του τόν προέδρο καί για τους προέδρους τών έλλων άνωτάτων δικαστηρίων "μετά σήμενον γώμην" εδίικου όνοματος έλλετδρων, που τήν άπολυτή κλειονόφηση τού τήν έχουνε πάντα δικαστές.

"Τοι κλέγει ό κύλιος. Κανείς δέν μπορεί ν' άνακατετεί στο όματα τής όργάνωσης τού δικαστικού όνοματος καί καμμιά πολιτική εθεθής δέν έόβεται για τόν τρόπο τής επάνδρωσης του.

8. Παραμένει ή παράβαση κατήκοντος. Άπό τό 1911, μέ τήν άναθεώρηση τού συντάγματος καί μέ τήν προσθήκη τού περιλήθητου "καί" στη γνωστή άιδαξη τού τότε άρθρου 104, - 111 τού 1952 -, είχε διαφυλαχτεί καί κάποια σκιά πολιτικής εθεθής για τή όρση ή τήν έόρδνεια τών δικαστών. Κι' αβτή τή σκιά τήν έόλειψε τό σχέδιο κι' οι άνωτάτοι δικαστές, κειάραχικά όργανα τών κατωτέρων τους, όουδικοθνε μονόχο στον έαυτό τους.

9. Όλη αβτή ή όργάνωση καμμιά σχέση δέν μπορεί νά έχει μέ δημοκρατικές παράδοσεις λαού, άροφ όημιουργεί έξουσίες άνεσθύνες καί κάποια στοά που έλλεγει τήν πολιτική καί κοινωνική ζωή τού λαού χωρίς νά έχει τήν άποχρέωση νά λογοδοτήσει για τόν τρόπο που ό' έόσθσει τίς έξουσίες του.

10. Το φαινόμενο έχει πολιτική και ψυχολογική εξήγηση.

Όσο και με τα δρακόντεια μέτρα της θέσης κομμάρων έκτακτε νόμου, της μείωσης των αριθμών των βουλευτών και του καινοβουργίου θεσμού των "ολομέλει δρι-
στίνων" βουλευτών ν' ασφαρίζεται η σημερινή τάξη η επίθεση της με κάθε τρό-
πο αποκρουσμένης γνώσεως έκφρασης του λαϊκού θέληματος, ο φόβος πάντα υπάρχει
πως, έστω ύστερ' από μερικές βουλευτικές περιόδους, θ' αρχίσουν να φανερόνται στον
ήρξοντα κι' ο λαός. Για τους σημερινούς κρατούντες είναι απαραίτητη ανάγκη ν' α-
σφαλιστεί με κάθε μέσο η συνέχεια της κυριαρχίας τους, και το καλύτερο μέσο είν-
αι η θεμελίωση ένδοξου έπαυρου κίοντος, απ' το οποίο να έκπορευσει η δύναμη που
θα βάλει χαλινά στη σέφη και στη γλώσσα του λαού. Η άμυντική αυτή δύναμη πρό-
κει να είναι και διδασκλή και έξωτερική και για το έξωτερικό, πρέπει ν' είν' έ-
κείνη που, γενικώς λογαριάζεται να πλερείται άπάνω απ' τ' ανθρώπινα κι' απ' τις άν-
θρώπινες δυνάμεις, που άπορρίπτονται κάτω απ' την εικόνα του Χριστού, άνεξάρτητη,
άκομμάτωση, άδιδόρυχη. Όλ' αυτά τα γνωρίσματα τα έχει - θεωρείται πως τα έχει -
το δικαστικό σωμα. Και με την έγγενή συντηρητικότητα του, άποκαθαρμένο κι' από
κάθε ζιζάνιο με την έφαρμογή συνταχικών πράξεων, μπορεί ν' άποτελέσει την πηγή
της άνοσχτηκής δόξης που έχει ανάγκη το κράτος, όπως το άντιδρούνται οι συν-
τάχτες του σκέδιου, κράτος που από ΕΠΟΧΗ - έδ γίνετο ΕΠΙΧΡΕΩΣΤΑΤΑ.

Ο ψυχολογικός λόγος θ' άναζητηθεί στη συγκρότηση της συνταγματικής έ-
πιτροπής που ανέλαβε να καταρτίσει το κηδεμονευτικό σύνταγμα. Όχι μόνον άπό
δικαστές θ' ένεργεία, άνομητους και φυγέδες είχε άποτελεστεί η κλεισιονομεία της,
παρά, έν εξαίρετος η πολιτεία κι' η ιστορία των μελών της, θα βρεθεί ο μέτος που
δόχηται στη διάγνωση του σθένους μειονεχτικότητας παρουσίασή λαϊκής καταγωγής
έξουσία. Δεν είν' άνάγκη να ιστορηθεί το ΣΥΝΕΚΡΟΤΗΜΑ ΥΠΕΡΑΙ του κειμένου, γιατί ο
έλε την Έγγραφή είναι γνωστό. Άρθρο 50^ο έμμε στο σκέδιο τα δεξιάματα της
μειονεχτικότητας,

Προσά θ' αυτήν άκμα τη θέση της δικαιοσύνης μέσα ο' ένομοσύμνη πολιτεία,
έταν, σήμερα, τονίζεται πως ο δικαστής άποκείει μόνον οτι σύνταγμα και σά νό-
μο, 89 παρ. 2-

προσά στη λαϊκή άντιπροσωπεία, της άποίας το σωμα φορείται τη συζήτηση ά-
πάνω σ' δικαστική έπείθεση, 89 παρ. 3 -,

προσά σ' έσά τόν έδιο το δικαστικό έλεγχο, έταν πρόκειται για θέματα της
συγκρότησης του κράτους, 94 παρ. 5 -,

με την έπιλογή της άποδείας του κώρου του άνώτατου δικαστήριου προσά
στη διοικητική άδιορεια, 99 παρ. 4 -,

με την έπιλογή πολυλογεία, που μπορεί και να κέρσει, ποιός ζέρει ποιός, άνο-
μολόγητες προεπίθεσις η δούνηρις άνα μνησις, 106 -

με διατίλει, που είτε έν ζέρουνε τί λνε, όπως έκείνες οι άπροσβίδοριστες
"ύποθέσει", διοικητικές, 99 θ και 101 παρ. 2, και έδιωτικές, 102, η με την
κρωτότυπη "άποδοχή" ποιής, 105 παρ. 1,

είτε που έν πιστώνουνε την άνέγωση προς άλλες, όπως π.χ. του άρθρου
108, που άναδέει σά δικαστήρια να έλεγχουνε το νόμιμο τρόπο της κατήρισης
των νόμων, ένθ το άρθρο 33 παρ. 1 την έση έξουσία άναδέει σά βασιλέα με την
" έύωση" των νόμων,

με διατίλεις που δηλώνουν' ετίλεια, όπως των μισών των δικαστιών, 90
παρ. 2 και 3,

η την έπινομία όρισμένων συνταχών να κρηθρουνε και κείνα άκαδημαϊκή
έση που έχουνε, η που, φυσικά, τόρα έπιζέουνε ν' άποχθρουνε, 95 - όπου και το
ύπατο πνευματικό έζωμα για κάθε χώρα λογαριζεται για τους φιλιματεσθός της

έπιτροπής "Ερμίσκος ύπηρεσία",

με άρθρους περιπτώλογους, για συνταγματικό κείμενο, όπως π.χ. του βοηθητικού δικαστικού προσωπικού του Συνταγματικού Δικαστηρίου, 92 παρ. 3 -, με την άνωφερη διάταξη της διαγραφής κι' άλλων διαφορών στη φρολογική δικαστηρία, 104 παρ. 4-, με τη, γλαβκ' Αθήνατε κομίζουσαν, διακρίβωξη της ύστητας των διαόδων, 109,

με την παρδίοξη και, στή διατόπωση, άκατανόητη διάταξη της " έννόμου προστασίας, 110, που ίσως ταίριζει ελ σντάγμα κρέτους που μόλις ζυνη έπό σκλαβιά, όπου ο πολίτης έν εΐχε ασφαλισμένη δικαστική προστασία,

με την άνοητη, για σντάγμα, διάταξη του περιττού άριθμού των δικαστών, 111.

Πρόσθετες δ' αύτοίς και τη δειλίε της άντιγραφής καλαιότερων διατάξεων, χωρίς ούτε του περιεχόμενου τους σγουρη σναλοση, ούτε της έντίθεσης τους προς τις άρχες της "φιλελευθέρας δημοκρατίας" - αυτό τό "φιλελευθέρα" είναι, άραγε άνομηση, λεχητική, της άρχέγονης πολιτικής καταγωγής του εκ θόνης πολιτεολόγου -

της καθιέρωσης της ύπαγωγής του πολίτη στη δικαιοσύνη των στρατοδικείων, 104 παρ. 1, α

της καθιέρωσης του άναιτιολόγητου δικαστιών άποφάσεων γι' άνηλίκους, 104 παρ. 2

της ίδιαιότερης μνείας του δικαστηρίου λειών, 104 παρ. 1, α

και έπί πάλι,

του άναμνησκισμού των μεσαιωνικών διατάξεων που καταλέγουμε στη όργανα της δικαστικής έξουσίας του συμβολαιογράφου και του ύποθηκοφύλακα, 91 παρ. 1,2 της έκπαλιθής της καλύτερης άστοχίας που και λογαριάζει τό "αλεγκτικό έννέριο για όργανα της δικαιοσύνης, 91 παρ. 1,2, 93 παρ.2, 94 παρ. 2, 96 και τό άναθάλει άρμοδιότητες σχετικές με της συντάξεως, 100 παρ. 1, α - έργο άποκλειστική άδιοικητικής άρμοδιότητας με τον έλεγχο του ύμβουλλου της "πικρατείας, όπως γίνεται μ' όλο τό κοπιδί των άσφαλιστικών όργανισμών - και με την εόθνη των ύκαλλήλων που ζημιώσανε τό κρέτος, 100 παρ. 1, ζ - έργο των άδιοικητικών δικαστηρίων, - έν άποκλειστικό του έργο έπρεπε να είναι - και να γίνει κάποτε στήν πραγματικότητα, που έχει ν' άκουσεται άπ' την έκοχη του Κοινόταυλου - ο έλεγχος των λογαριασμών κι' ο καταλογισμός των ύβόλων.

Με τέλει ήθελό, νομικό και πολιτικό έξοπλισμό οι είνκοι συνταγματολόγοι πήραν' άπδω τους να ύποδεξόμενοι τό πώς θα κηόμενουμε ή πολιτική ζωή των έλλήνων στις μέλλουσες γενεές.

11. Την πολιτική τους τη ζωή γενικά θα την κυβερνή τό Συνταγματικό Δικαστήριο, άποσταλομένο άπό ύστριους ύπεργήρους λειτουργούς. Συνταγματικό δημοσυνδικικό δικαστήριο προβλέπει τό σντάγμα της θόνης, έν όρζει όμως, άρθρ. 94, ούτε άριθμός μελών, ούτε ύσοφισότητα, ούτε προσόντα, παρά όλα τ' άρνεει στήν εκκαμπτο νόμο. Συνταγματικό ύμβούλιο προβλέπει και τό γαλλικό σντάγμα του 1958, και όρίζει μόν ο' έννετα τον άμετακίνητο άριθμό τους, όρζει όμως κι' έννείχρονη τη θητεία τους και πολιτικά τό όργανα του ύδιορισμού τους, 56 παρ. 1, χωρίς και τοίτο να όρζει προσόντα για πολιτικά όργανα, σδν τό Συνταγματικό Δικαστήριο, τό τυπικά προσόντα είναι άδιανόητα.

Τ' έμπε άόθηκε ή άόηγια άπ' τη συνταγή του ζεκινήματος με τό ύδιορισμό ύμβούλων της "πικρατείας και άρεοπαγιτών στήν πρώτη έφαρμογή ύποδεικνύεται και στήν όργανωτικό νόμοδότη να καθιέρωση τό πλάσμα των άύστατων αύτων δικαστιών, τον καιρό που, κατά τό έρόδομητα τους τά χρόνια, ο' άποχωρούσε άπ' την ύπηρεσία,

στην ομάδα των συνταγματικών δικαστών για πέντε έτη, μ'έγγυημένη Ισο-
βιότητα, με την εξουσία να εκλέγουν τον πρόεδρο και τους - πρέπει να είναι και
πολλοί, 94 παρ. 1 - αντιπροσώπους τους και, για μεν τα κειθερχικά τους να ομο-
δικηθούν, όπως κι'εί άλλοι άνωτάτοι δικαστές στο ίδιο το δικαστικό σώμα, 96 παρ.
1, για δε το όδλο και την άμείλεια κούθινά, 98, δ: "ατοι δε εθ μπορεί να παρτειο-
φρώσει στο κώστρο ήλλη κερμιά, πιά ζωντανή, πιά πολιτική, πνοή.

12. Το σώμα αυτό των καλαιών συμβούλων της 'Επικρατείας και Άρεσκαιγι-
τών καλεείται να έχει τόσο εύκαθετε που

αυτό ν'άποφασίζει τη δίλωση πολιτιών κερμίσων, τη δέση τους έκτος νόμου
κι'έκτος της πολιτικής ζωής του τόκου, 55 παρ. 3, ώστε το έκλογικό σώμα τελικό
να μην μπορεί να δώσει προτίμηση παρδ σε κόμμα που να έχει την έκκριση των δι-
καστών,

αυτό ν'άποφασίζει τη στήρηση των έτοιμικών δικαιωμάτων, 23 παρ. 3, να διαπι-
ρετ τους πολίτες σ'έλευτερουσ και σε θήτες, μέθα σε "δημοκρατία", πλάθοντας μέ-
λιστα το ίδιο, κωρε κερμιά ένδειξη άπ'το συνταγματικό κείμενο, και το περιεχό-
μενο της άναδούρτης έννοιας του "κραιοθντος κοινωμικού κωθεσώτος",

αυτό ν'άποφασίζει, γιατι άπόφαση κατάκραιοχόμενο είναι ή "σώμωμος γνώμη",
άν υπάρχει ή δέν υπάρχει "σοβαρά διαταραχή ή έκόηλος άπειλή της δημοσίας τάξε-
ως και άσφαλείας της χώρας έκ ζωτεριών κινδύνων", 2 4 παρ. 2, ώστε ν'άνασταλει
και το έσχάτο έχνος πολιτικής και έτοιμικής έλευτερίας μέθα σε "φιλελευθερη δημο-
κρατική" πολιτεία, κηλδθσαν, τόρα, τους των έκας μέρους.

Τ'όλα αυτά τα χαρακτηριστικά πολιτικά θέματα ή πολιτική ζωή του τόπου εθ
κωριαρχείται από τους έκδρους δικαστές και ή πολιτική έξουσία - αν τόχει να μην
είναι της άρθεκείας τους,- δε εθ έχει κερμιά άνδμείη.

13. δε εθ έκτετώ στις λεπτομέρειες τις ήλλες δικαιούσους του κερ-
κινώματος αυτού της "δημοκρατίας". Άλλες είναι ίδρωμένες κι'ένήκουνε δε σήμερα
σε ήλλα άργενα, που τα "κωθικοκοιετ" τόρα από το καινοόργιο. Κερμιά ή βλάρη,
κερμιά κι'ή άφείλεια. Άλλες είναι τόσο κερμύλωνες ή εύτελετες, 17 παρ.β, 98 παρ.
1, α και β, ή τόσο άνατδληγτες, όπως, 98 παρ. 1,ε, ή κρουσηγή κατά "νομοθετιών"
πρίλων προπαρακωής ή ένεργείας βουλευτιών έκλογών, που δση ντροπή είναι για
κένους που τις κωατρίθωνε, ήλλη τόση εθ είναι και για το σοβαρά σκολιασθή τους.